

II.

Cuze džěčo namaka druhu domiznu.

Wulki lěs, w kotrymž Janowa khěžka stejese, bě, kaž smy hižo spomnili, njedaloko Sprewje. Hdžež bě lěsa kónc, tam bě započatk rjanych lukow, za kotrymiž zasy plódné pola scěhowachu, a naposledku při rěcy mała wjeska. Běštaj tam jeno dwaj wulkej buraj a něšto khěžkarjow. Wjeska jara rjana we plódnym blaku ležeše a wjesnjenjo tež toho-
dla khudži njeběchu. Štož bě wosebite zbožo za nich, bě to, zo njetrjebachu nihdže na robotu khodzić, kaž to prjedy hišće skoro wšudžom bě. W času, hdyž čěski kral Otakar přećiwo pohanskim Prusam čehnješe, bě wosobny a mócný ryčeř, kotromuž tale wjeska słušeše, sobu čahnył. Prjedy pak, hač bě swoju domiznu wopušćil, bě postajił, zo dyrbja wobydlerjo tejele wjeski, kotrychž běše přecy jara lubował, za wšě časy swobodni być a zo njetrjebaja za nikeho wjacy robotne džěła činić. Knjez njebě so wjacy z wójny wróćil, jeho hród bě po času, hdyž tam nichtó wjacy w nim njebydleše, rozpadał, jeno powostanki tam hišće wšitke na horje ležachu, hdžež bě hród něhdy stał. Wjesnjenjo chcychu z tym swój džak za dóstate prawo wopokazać, zo